

Vendégként a diszkóban

Flipper Öcsi haknija

Öcsi egy tündér! Kavargatja a kávéját, sőt kíván, de közben vacsorázni is szeretne. Nyugtalanul topog ide-oda, de a kérdésekre jóhiszeműen válaszol. Mindjárt az elsőre, hogy könnyű-e becsapni.

— Nagyon könnyű. Naiv vagyok, ráadásul rossz emberismerő.

— A zenekari szétválásoknál te sem vagy korrekt.

— Az újságírók annak hisznek, aki nyilatkozik. Itt van például a Step feloszlása: hangszereket vásároltunk, sok energiát öltünk az új produkcióba, ők meg tudtomon kívül leszerződtek külföldre vendéglátózni.

— És Csutka? Kőztudott, hogy a barátod volt, irtál neki egy nagylemezt, amit az utolsó pillanatban visszatartottál.

— Csutka aranyos srác. Kapott volna ingyen egy teljes nagylemezt, mint senki a szakmában.

— S miért nem? Azt beszélik, egyáltalán nem tud énekelni...

— Igen, sajnos ez igaz. Fáj, hogy most nyilatkozik mindenfélét. Különböző teljesen mindegy, kire keni a kudarcot, a lemezt én írtam, és ki az a bolond, aki ellopja a saját lemezét?

— Ez a lemez lett a Homokot szór a szemembe.

— Igen, két új dallal kiegészítve. Könnyed slágerzene, ugyanakkor kicsit mélyebb, mint amit megszokhattott tőlem a közönség.

— Nem túl Jason Donovan-os ez a lemez?

— Micsoda?! Jason Donovan? Hol hasonlítana rá? Ez melléfogás, semmi köze nincs hozzá.

— Mit látunk ma téled?

— A műsor hat-hét számból áll, zömében a régebbi dalokat játszom.

— Nem kellene megismertetni az új lemezt?

— Miért kellene? Ott van erre a tévé, a rádió. Szó sincs itt koncertről, még kevésbé az egyéniség kibontá-

sáról, ez egy egyszerű hakni. Ezt a szerepet régen a dedikálások töltötték be: elmentünk lemezboltokba, így kapott nagyobb reklámozást az új anyag. Mára ez befűlladt, az áruházak nem tudnak fizetni.

— A lemezgyár se tudott...

— Ott is hagyta mindenki, már a Bikini sincs az MHV-nál.

— De Éva igen!

— Ő is csak a kiadás jogát, a kész anyagot adja át nekik. Most mindannyian többet szerepelünk a tévében, hiszen az új kiadók sokkal többet költenek reklámra.

— Jobban is fizetnek?

— A Rákóczi Kiadó három emberből áll. A pénzt nem kell sokféle szétosztani, tehát többet is fizetnek. Ezzel szemben az MHV-nál egy egész épületet kellett a zenészeknek fenntartani.

Még megkér, ha elkészülök, olvassam bele a telefonba a kész anyagot, rosszak a tapasztalatai. Aztán a külföldi slágerek lekoppintásáról beszél. Bár minden zenész lop, egyik kollégája mesterfokon űzi ezt: dallam-sorokat szerkeszt át, cserél fel, ezzel az intenzitással már saját slágerei is lehetnének. De most már ideje készülni, Öcsi lesz az esti diszkó csémegeje.

A Molnár Béla Ifjúsági Ház nagyterme kong az ürességtől. (A Széchenyin egy árva Flipper Öcsi-plakátot sem sikerült aznap este felfedeznem.) Állítólag máskor sincs tolongás. Állítólag az alkohol a hibás. Hogy nem lehet kapni.

Öcsi érzi is, hogy gáz van, helyében fel se lépnek, ő azonban nem ismer lehetlent. Előadja két című számát, meg két másikat, és még jó szórakozást is kíván. Nem írom, hogy a produkció nulla, azt ugyanis nem éri el. Ettől függetlenül, mint említettem, Öcsi egy tündér. Az első — és egyetlen — sor lelkesen ugrándozik, szám szerint tizennégy kislány.

Kocsis Attila

A drámapályázat legjobbjai között

Miskolci szerzők műve

Eredeti magyar musical

A Magyar Szakszervezetek Országos Szövetsége és a Nép-szava Lap- és Könyvkiadó közös drámapályázata — Eredeti magyar dráma — több, mint háromszáz mű érkezett be. A háromszázból három díjaztak, további négy szerzőjét külön jutalmazták, és még mintegy húsz fölött vállaltak védnökséget: ezeket megpróbálják menedzselni, ajánlják a színházaknak bemutatásra.

A harminc legjobb között van a Gondolatbéklyózik jellege alatt beküldött A Nagy Kupola szégyene című „musical-példázat”. (A műfaji megjelölés a szerzőktől származik.) A jellege miskolci szerzőket takart: Csabai Jánost és társszerzőjét, Györgyét Gézá, a zeneszerzőt, Zoller Jánost, valamint a dalszövegek íróját, Karosi Imrét. Lőrincz L. László azonos című elbeszélése nyomán — természetesen az engedélyével — készült a színpadi mű.

Néhány nappal ezelőtt adtuk hírül, hogy a Prológus Színházi Alapítvány nagy sikerrel mutatta be Babszem Jankó című mesejátékát a pályázat útján nevet kapott Dióhéj Gyermekszínház előadásában. Nos, a Prológus kiáltója, a társulat vezetője, a Babszem Jankó rendezője ugyanaz a Csabai János, aki A Nagy Kupola szégyenével e szép sikert aratta. A Babszem Jankó zeneszerzője, egyik főszereplője pedig a pályázatra született musical zeneszerzője.

Természetes, hogy ezek után leghőbb vágyuk bemutatni a darabot. Ám, ez nem kevés pénzbe kerül. (Nem a szerzői honoráriumok, még csak nem is a közreműködők gázsija miatt, hanem mert a színpadra állítás százazretet emészt fel.)

A darab — mondják a szerzők — szinte korlátlan reklámlehetőséget hordoz magában, anélkül, hogy ez a produkció rovására menne. Eppen ezért szponzort, szponzorokat keresnek, olyanokat,

* Csabai János és Zoller János

(Szabán Gabriella felvételei)

akik szívesen látnák nevüket, emlékmájukat a színpadon, vagy csak egyszerűen hajlandók a művészetre áldozni.

A Prológus Színházi Alapítvány címe: 3545 Miskolc, Pf.: 528.

Sz—

„A bort vízzel ne miscuállya!”

A tolcsvai borbíró

Az új közigazgatási „módi” szerint városainkban, községeinkben sorra megalakultak a képviselőtestületek. Most már csak az okoz gondot, nem is keveset: miből fognak az önkormányzatok gazdálkodni.

Az látszik leginkább célravezetőnek, ha különféle vállalkozásokból, mezőgazdasági tevékenységekből tesznek szert bevételre. Követve a régi idők példáját, amikor egy-egy városnak, községnek kisebb-nagyobb kiterjedésű szántóföldjei, erdői, szőlői voltak. És mert a bort ki kellett mérni, Tokaj-Hegyalján, a szőlőbirtokos városok, községek „hathatósági” korcsmát tartottak fenn, s azt „hivatalos” emberekkel működtették. Ilyen „hites” személy volt történelmi borvidékünkön a borbíró, a hordómérő és a korcsmáros.

Az Adalékok Zemplén vármegye történetéhez című sorozat fakult lapjait forgatva, bő terjedelemben megtaláljuk benne „Nemes Tolcsva Város” 1680-ban összeállított „korcsma-rendtartását”. Megtudhatjuk ebből, hogy Tolcsvának is volt „Falu korcsmája”, s ebből tisztes bevétel került a község kasszájába. Hivatalos „intézmény” lévén a korcsma, hatósági emberekre volt bízva a korcsmáros „ténykedésének” ellenőrzése. Ilyen hatósági ember volt e szerint a 17. századi rendtartás szerint a borbíró és a hordómérő. A korcsmárossal együtt mindhármán „tisztuk szerint való hűségre és a Falunak igazán való hasznára hittel voltak kötelesek”.

A borbíró „tisztli szeript ha korcsmára való bort veszik, abban a Falu hasznát nézze”. Elsősorban helybéli bort vásároljon, mégpedig „jó és öreg bort” és a lehető legnagyobb hordóban. A borbíró a korcsmát „bor vagy lőre nélkül edgy óráig is, annál inkább egész nap üresen ne hagyja, mert annyi ideig való kárát a borbíron veszik meg”. Vásárláskor a bort kóstolja meg, és „a seprjét jól vizsgálya meg, hogy mód nélkül való sepreje vagy Törkölyne ne legyen”. Pontosan írja fel és jelentse a notáriusnak, hogy kikből, mennyi bort vásárolt.

A hordómérő, mivel „a Falunak a képét viseli a hordómérésben, azért a Falunak a hasznát kövesse, és igaz mérőedényi vagy csebre mérjen”. Feladata még a hordómérőnek, hogy amikor a bort kimérésre átadja a korcsmárosnak, külön mérje a színort és külön a seprőt. A vétel- és az eladási árban állapítsa meg, hogy „azon felül még mi marad, s azt a Lucumba írja”, vagyis számítsa ki minden hordó után a városnak járó hasznót.

Az esetleges csalás, borhamisítás megelőzésére a következőket mondja a tolcsvai korcsma-rendtartás: „Minden hordó a borbíró és a hordómérő edgyüttés pecsétje alatt álljon, úgy adgva ki a korcsmáros kezéhez”. A továbbiakban — ma is megszívlelésre ajánlatos szigorúsággal — meg-hagyja a rendtartás, hogy „a korcsmáros a bort azon itczével s meszellyel mérje, mellyel a borbíró és a hordómérő adott a kezéhez”. És hogy „igazán, tisztán adgva a bort, vízzel vagy egyéb Liquorral ne miscuállya...”

(Folytatjuk)

Lévai Kálmán

Hegyi József

Szombaton nyitlik

Miskolci Téli Tárlat

A több évtizedes hagyományoknak megfelelően az Országos Grafikai Biennáléval felváltva, minden páros évben rendezik meg a Miskolci Téli Tárlatot. A Miskolci Galériában már folyik a beadott művekből a zsűri által bemutatásra alkalmasnak tartott alkotások rendezése.

A december elsején, szombaton nyitló tárlatra 74 művész 267 munkát adott be a szakmai zsűri 61 művész 127 alkotását tartotta méltónak, hogy a közönség elé kerüljön. Ebből 44 a grafika, 49 a festmény, 25 a szobor, és 9 különböző iparművészeti alkotás. Így a kiállítás látogató közönség az Észak-Magyarországon élő alkotók összesen 254 művét láthatja. Az idei Téli Tárlat ugyanis a Borsodban, Hevesben és Nógrádban élő képzőművészek seregszemléje. Nemcsak a hivatásos képzőművészek mutatják be

alkotásaikat, de lehetőséget kaptak az öntevékeny, amatőr alkotók is a szereplésre.

Az idén is a legjobb alkotásokat díjazták. A díjak odaítéléséről a szakmai zsűri a díjalapítókkal közösen dönt. A Téli Tárlat nagydíját Miskolc város adományozza. Díjat alapított Borsod megye, Salgótarján város és Nógrád megye. Ugyancsak a díjalapítók között szerepel a Dimag Rt., az Ózdi Kohászati Üzemek, a Tinpanon Építési és Tervezőiroda, valamint a Miskolci Galéria is. A díjakat a megnyitón adják át.

Négy év szovjet földön, a halál árnyékában 13.

Éjjeli „mekkaügyelet”

(Egy volt hadifogoly visszaemlékezései)

A lágerban igazi kollektívák alakultak ki, igazi barátságot születtek, olyanok, amelyek valóban egy életre szóltak, életbenmaradásunk zálogai lettek.

Borbély Zoltán tatabányai, Nagy József soltvadkert, Zelenák Róbert bodrogkiserztúri fogolytársam első sorban, akikkel még „mekkába” (latrinára) is mindig együtt mentünk, mert a viszonylag nagy távolságon esetleg a sötétben jobb ruháért le is vetkőztethettek. A kijelölt WC használatára rendkívül szigorú volt, mert ha valakit a fogolyörök egyéb helyen tettenérték (különösen, ha nem azonos nemzetiségű volt), gyakran súlyosan bántalmazták, vagy előállították a német lágerparancsnokságon, ami azzal járt, hogy éjjelenként addig tartott „mekkaügyelet”, míg ő is tettenért valakit hasonló helyzetben.

Hogy a tisztelt olvasónak némi fogalma legyen arról, miként telt egy hadifogoly-nak egy-egy munkanapja a

munkahelyén, úgy gondolom, nem lesz érdektelen, ha elbeszélem.

■ ■

A több ezer ember targoncát és lapátot kapott a törmelékek szállításához. Fizikai és lelki állapotunk mindegyre alkalmas volt, csak éppen arra nem, hogy a komoly hidegben, reggeltől estig nehéz fizikai munkát végezzünk.

A munkahelyen, 2–3 kilométerre a táborból óreink létszám szerint átadtak bennünket a nacselyikoknak (parancsnok), akik tudunkra adták tolmács útján a napi munkakövetelményt. Mi azután csak akkor dolgoztunk, ha a látótávolságon belül tartózkodtak.

Egyik alkalommal elkaptak bennünket — Zoli barátomat és engem — Risztipánovics Curkov, amikor 3–4 ökölnagyságú betondarabbal a targoncán ballagtunk a megadott cél felé. Éktelen káromkodások közepette alárúgott targoncánknak, mert kevesellte szállítványunkat. Karcellal (fogda) fenyegetett bennün-

ket. Felháborodása csak fokozódott, amikor valamivel odébb, rakott tűzhely mellett, melegevde talált egy társaságot. Mindannyian vacsoramegvonást kaptunk. Ez a nacselyik egyikéből is nagyon haragudott a magyarokra, mert a front ideje alatt a magyar katonák elvitték a tehenét, a lányával pedig azt tették... Ezt tőle tudtuk, mert gyakran felidézte szegénylínvalónkat.

■ ■

Igen nehezen telt el az első tél felettünk, egyetlen öltözetünkben, a fatalpú, vászon borítású cipőben és pufajka ruhánkban. A meleg sapka és kesztyű ellenére sokaknak megfagyott az arca, orra.

Lassan visszanyertem életkedvetem a tavasz közeledével, mert naívan hinni mertem, hogy még egy telet nem kell itt elszenvedni. Jobb is volt, hogy nem tudtam: még három következett, mert egyedül a hit éltetett napról napra.

Az egyik éjszaka lövések-re ébredtünk, amire ittélünk alatt nem volt példa.

Reggel, a számlálásnál kiderült, de ki is hirdették, hogy egy német orvos elborult elmével, szökési szándékkal a drótkerítésre mászott, ahol a felszólításnak nem tett eleget, és az örök agyonlőtték.

Megingott itt sok emberben az Istenbe vetett hite is, mert még a súlyos börtönbüntetéteknek is lehetőségük van arra, hogy bizonyos időszakokban életjelt adjanak magukról szeretteiknek. Erre itt semmi lehetőség nem volt.

Szakaszunkban volt egy tófalusi sorstárs, aki előtűnk ismeretlen körülmények között megmentette Bibliáját. Mélységesen valóságos érzelmű volt. Minden szabadidejét a Biblia olvasásával, és imádkozással töltötte, bízva abban, hogy az Isten őt ezért hazaszeríti két gyermekehez és feleségéhez. Csálódni kellett rendíthetetlen hitében. A vérhas végzett vele. Bibliájával együtt temették el.

Ranschburg Jenő előadása

Dr. Ranschburg Jenő A pszichológia szerepe az általános iskolai nevelésben — a gyermekkor problémái címmel tart előadást december 3-án Miskolcon. A program délután 3 órakor kezdődik, helye az ifjúsági ház. Belépő: 40 forint.

Velünk egyszerűbb!

Miskolc, Klapka u. 17.
telefon: 64-000